

Full diocesà

17 de juny del 2018

p4 – Roda de premsa de les Càritas Diocesanes

p5 – Jornades Interdiocesanes de Responsables de Catequesi

El simbolisme de la pluja

Aquest 2018 és un dels anys més plujosos que es recorden, superant les mitjanes històriques de precipitacions registrades. La combinació d'un sol que ja escalfa amb entrades molt marcades d'aire fred ha provocat nuvolades actives i ruixats intensos. Mai millor dit que no plou al gust de tothom. I, tot i que «maig humit fa el pagès ric», ara ens trobem que l'aigua caiguda és excessiva. Però aquest fet de l'actualitat ens permet de donar algunes pinzellades del simbolisme de la pluja en la Bíblia.

L'època de pluges en l'antic Israel estava dividida en tres etapes: les pluges primerenques, les pluges torrencials i les pluges tardanes.

Aquests tres temps tenen un significat simbòlic molt precís. Les pluges primerenques eren a setembre i octubre i permetien que el sòl estigués humit per a llaurar i sembrar. La terra seca, endurida i esquerdada (cf. Jr 14,4) tornava a la vida, com a manifestació divina (cf. Jl 2,23-24). Simbolitzen la Paraula de Déu que arriba al cor sec de l'home.

Les pluges torrencials es produïen pel novembre, augmentaven la fertilitat i omplien els dipòsits. Signifiquen la vinguda de l'Esperit Sant.

Entre gener i març es produïen les pluges tardanes, que tancaven l'estació plujosa i que ajudaven a madurar les collites. Signifiquen l'impuls sobrenatural en la maduresa i en les proves.

«És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors»

Diumenge XI durant l'any / Cicle B

Lectura de la profecia d'Ezequiel

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo sóc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

(17, 22-24)

Salm responsorial

És bo de lloar-vos, Senyor.

(Salm 91)

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure sense veure'l; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

(5,6-10)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.» Deia també: «A què podem comparar el regne de Déu? Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créi-

xer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.» Jesús anunciava el regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

(4,26-34)

«Jesús anunciava el regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles»

Semrar amb esperança

Jean Hakolimana, prev.

Els cristians d'ara podem copsar el realisme de l'evangeli d'aquest diumenge millor del que ho van fer els primers oients. Ells estaven als inicis del camí, tot era frescor, il·lusió i coratge. Nosaltres, dos mil anys després, podem caure en la trampa desànim, en adonar-nos de la dificultat i lentitud que acompanyen la instauració d'allò que Jesús anomenava el Regne de Déu. Per als seus deixebles de tots els temps, Jesús proposa la imatge del sembrador. Any rere any, el sembrador es desfà d'allò que té assegurat (llavors) esperant unes collites de moment hipotètiques. Certament gaudeix de segles d'experiència en aquest ofici, però la seva aposta no deixa de ser arriscada. Una simple mala combinació entre pluja i sol, entre calor i fred pot reduir a zero als seus esforços. La grandesa del sembrador és que viu d'un èxit que no és seu, que no depèn d'ell. Així han de ser els deixebles de Jesús.

El primer que han de saber és que la seva tasca és sembrar, no tant collir. No viuran pendents dels resultats. No els han de preocupar l'eficàcia ni l'èxit immediat. La seva atenció se centrarà a sembrar bé l'Evangelí. Res més. La força de l'Evangelí no és mai una cosa espectacular o clamorosa. Segons Jesús, és com sembrar una cosa tan petita i insignificant com «un gra de mostassa» que germina secretament al cor de les persones. D'aquí neix el coratge que segons sant Pau ha d'acompanyar sempre els qui anunciem l'Evangelí. No una renúncia covarda al·legant que el camí no depèn de nosaltres, sinó la capacitat d'adonar-nos que més enllà dels nostres esforços hi ha el compromís de Déu: «Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

La imatge

Ni collita sense sembrador ni resultat sense esforç. El pagès espera els fruits de la collita al final. Mentrestant l'acció de la terra, tota sola, va impulsant les etapes del desenvolupament.

Falta finor per a descobrir l'acció de Déu en el creixement personal i en l'obra que el seu Esperit impulsa en nosaltres. Per això donem gràcies a Déu en tota ocasió i no ens posem medalles.

El sembrador (1882). Vincent Van Gogh

Lit. hores: Setmana III

18 dilluns

—Santa Edeltrudis, verge (640-679)
1 Reis 21,1-16 / Salm 5 /
Mateu 5,38-42

19 dimarts

—Sant Romuald, abat (ss X-XI)
—Sants Gervasi i Protasi, màrtirs (s.II)
1 Reis 21,17-29 / Salm 50 /
Mateu 5,43-48

20 dimecres

—Sant Silveri, papa (*537)
—Santa Florentina, verge (s.VI)
2 Reis 2,1.6-14 / Salm 30 /
Mateu 6,1-6.16-18

21 dijous

—Sant Lluís Gonzaga, (1521-1591)
—Sant Ramon de Roda, bisbe (*1126)
—Sant Raül, bisbe (*866)
Siràcida 48,1-15 / Salm 96 /
Mateu 6,7-15

22 divendres

—Sant Paulí de Nola, bisbe (355-431)
—Sant Joan Fisher, bisbe i màrtir
(1469-1535)
—Sant Tomàs More, laic, màrtir
(1477-1535)
2 Reis 11,1-4.9-18.20 / Salm 131 /
Mateu 6,19-23

23 dissabte

—Sant Pere de Perpinyà
2 Cròniques 24,17-25 / Salm 88 /
Mateu 6,24-34

24 Naixement de Sant Joan Baptista / Cicle B

Isaïes 49,1-6 / Salm 138 / Fets
13,22-26./ Lluç 1,57-66.80

Roda de premsa Càritas d'Urgell, Solsona i Lleida

MCS bisbat de Lleida

El dia 30 de maig va tenir lloc, com cada any, la roda de premsa de presentació de les memòries de les Càritas diocesanes d'Urgell, Solsona i Lleida.

Les Càritas a Lleida, Solsona i Urgell detecten que les desigualtats s'estan enquistant en la societat i els deutes ofeguen les economies familiars.

Càritas ha atès durant l'any 2017, als bisbats de Lleida, Solsona i Urgell, 9.627 persones directament, i s'han beneficiat del seu suport 26.303 persones.

La xarxa humana està formada per 1.354 voluntaris i 56 persones contractades que atenen llars amb ingressos molt reduïts, persones extremadament pobres i en situació d'exclusió econòmica i social. Els deutes s'han acumulat en les famílies i, encara que treballin els que les sustenten, aquest

treball és insuficient i no els permet sortir de la precarietat. Els deutes són, majoritàriament, amb la Hisenda Pública, amb la Seguretat Social i amb entitats bancàries.

El suport que fa Càritas a les famílies a través dels programes d'acolliment i de cobertura de necessitats bàsiques és el que la defineix com a entitat. Perquè el seu servei és possible des de l'exercici del compromís social de les comunitats parroquials. Això dona sentit a la seva acció. Quan s'enforteix el nucli familiar, es dona estabilitat als infants i els pares tenen ingressos, millorem la cohesió social i ajudem a la vertebració de la societat.

Per això s'han destinat 446.368 euros en ajuts econòmics directes a les persones i les seves famílies.

Notícia sencera: www.bisbatsolsona.cat

Trobada final de curs al Seminari Major Interdiocesà

Dimecres dia 6 de juny va tenir lloc la tradicional trobada final de curs del Seminari Major Interdiocesà (SMI) a Barcelona. Hi van assistir tots els Bisbes de les Diòcesis que conformen el SMI: Tarragona, Girona, Lleida, Solsona, Tortosa, Urgell i Vic, així com els Rectors dels diferents Seminari.

La trobada s'inicià amb una reunió dels Bisbes i dels Rectors dels Seminari amb els formadors del SMI: Mn. Norbert Miracle, Rector; Mn. Jaume Casamitjana, Vicerec- tor; i Mn. Javier Vilanova, Director espiritual. Avaluaren junts el curs 2017-2018 al SMI, reflexionaren sobre l'aplicació de la Nova Ratio Fundamentalís "El do de la vocació presbiteral" i feren un balanç del desenvolupament del curs i els projectes de futur. A continuació tingué lloc la celebració de l'Eucaristia que fou presidida per l'Arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i concelebrada pels altres Bisbes del SMI. Un sopar de germanor amb els seminaristes va cloure la trobada.

Missa i processó de Corpus a Berga, presidides pel bisbe Xavier

Montserrat Coll / Foto: Pilar Torra

El dijous dia 31 de maig, a 2/4 d'11 del matí, tingué lloc la missa de Corpus a l'església parroquial de Santa Eulàlia de Berga, presidida pel bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell.

Hi hagué també l'acte d'adoració al Santíssim i el cant de l'himne al Sagrat Cor, de Mn. Marià Miró. Hi participà l'Orfeó Berguedà. A la tarda tingué lloc la pregària en processó al jardí de les Germanetes, amb la presència també del senyor bisbe Xavier.

Així mateix, el diumenge de Corpus al matí, durant la celebració eucarística dominical, una colla de músics i de cantaires van interpretar parts de la Missa Patumaire. Mn. Marc Majà, rector de la parròquia, va presidir la missa, acompanyat per dos seminaristes de la diòcesi.

La celebració va comptar amb la presència del Molt Honorable Sr. Quim Torra, President de la Generalitat de Catalunya, el qual va assistir posteriorment a la Patum de Lluïment. Més fotografies a www.bisbatsolsona.cat

Jornades Interdiocesanes de Catequesi

Els dies 5 i 6 de juliol tindran lloc al Seminari Conciliar de Barcelona les Jornades Interdiocesanes de Responsables de Catequesi que cada any organitza el SIC, amb el títol «Camins i llocs diversos per a la catequesi».

Els temes seran: «Algunes pràctiques renovadores de la catequesi a casa nostra», amb la participació d'alguns grups de diòcesis i entitats que explicaran la seva experiència; «Els irrenunciables de la catequesi», a càrrec de Mn. Antoni Elvira, i «Més enllà de les edats: la catequesi intergeneracional», a càrrec de la diòcesi de Montpeller.

Els responsables de catequesi interessats a participar en aquestes jornades han d'adreçar-se al rector de la seva parròquia, que els facilitarà la butlleta d'inscripció. El termini per a apuntar-se acaba el dia 30 de juny.

Eutanàsia i la cultura de la mort tornen al primer pla de l'agenda

Julio L. Martínez, S.I., rector de la Pontifícia Universitat de Comillas

L'eutanàsia torna al primer pla de l'agenda política i mediàtica, avivat per una aritmètica parlamentària complexa que sembla afavorir canvis legislatius.

Cada cert temps apareixen casos que commouen la societat i s'utilitzen per a reivindicar el dret a decidir i triar autònomament com i quan morir. De fet, l'autonomia és un valor que, encara que va arribar tard al món de la salut, s'ha convertit en un referent. Es pot dir fins i tot que l'autonomia en versió liberal-individualista impregna gairebé tot el que té a veure amb la salut i la malaltia, estenent així a l'àmbit de la mort aquella coneguda sentència llibertària de J. S. Mill: «Sobre si mateix, sobre el seu cos i la seva ment, l'individu és sobirà.» És a dir, ni l'Estat ni ningú no poden imposar viure contra la llibertat del titular.

Amb l'autonomia també es posa en solfa la qualitat de vida, difícil de valorar per les diferents dimensions objectives i subjectives que toca, però que fa que algunes persones preferixin morir que viure en unes condicions tingudes com a inacceptables i insuportables. La capacitat tècnica per a poder actuar sobre la vida ha vist néixer també el reclam de les persones per a decidir quan i com morir.

Cada situació concreta, amb els seus conflictes de valors i problemes, demana de posar al centre la persona afectada, la possible legalització de pràctiques que produeixen l'eliminació de persones especialment vulnerables llança qüestions radicals al cor de la nostra societat. Com va escriure Daniel Callahan, un dels pares de la bioètica: «Una vegada que una

societat permet que una persona prengui la vida a una altra, basant-se en els seus mutus criteris privats del que és una vida digna, no pot existir una forma segura per a contenir el virus mortal així introduït.»

El suïcidi és
la solució
més viable
econòmicament

7 –miscel·lània

Descobreixo diversos criteris que qualsevol legislador hauria de tenir en compte:

a) Defensar la dignitat de la persona amb una política coherent de la vida: aquest ha de ser el criteri general de tota actuació política i, per descomptat, clínica. Hem de defensar la dignitat de cada persona en la situació en què es trobi i per les raons que sigui, oferint-li tots els mitjans perquè pugui realitzar la seva vida plenament dins les seves circumstàncies. És una fatal incoherència política abordar el dret a morir sense abordar prèviament els problemes bàsics de les persones malaltes, de la seva cura i de les mesures necessàries perquè puguin viure dignament. Perquè el més fàcil potser és facilitar el rebuig de les persones recurrent en molts casos a criteris emotivistes que acaben creant «cultura».

b) Acompanyar i cuidar: la medicina ha millorat la seva capacitat diagnòstica i també les seves possibilitats terapèutiques, però hi ha coses que transcendeixen l'àmbit mèdic. Susan Sontag va escriure: «Tal com la malaltia és la major de les misèries, així la major misèria de la malaltia és la solitud...» Darrere de moltes peticions de mort existeix un desig de «viure d'una altra manera», de ser atès i comprès... Per això hauríem de potenciar les «unitats de cures pal·liatives» (espais «hospital·llar»), on els malalts puguin gaudir d'una bona atenció mèdica en un ambient càlid i familiar. L'objectiu és viure el final d'una manera personal, com un veritable esdeveniment humà, i això requereix una nova manera d'entendre l'acompanyament, centrant-lo en les necessitats i relacions del malalt.

c) Justícia i proporcionalitat: el dret a la vida exigeix el deure de prote-

gir-la en totes les seves fases. Això forma part de la justícia, almenys en un doble sentit: el deure d'evitar abusos i pressions —fet que no és aliè a la problemàtica de l'eutanàsia, la despenalització de la qual acaba influint en la percepció que el mateix malalt es fa de la càrrega que suposa per a la societat i per als qui l'envolten— i el deure d'utilitzar responsablement els recursos escassos que tenim.

d) Controlar el dolor i alleujar el sofriment: un dels majors problemes que suscita el final de la vida és el dels patiments de grans dolors físics i d'un enorme sofriment. Les persones s'enfronten cara a cara amb el rostre més dur de l'existència. Hem d'invertir certament en mitjans tècnics capaços de mitigar el dolor, sense oblidar els mitjans que ens permetin d'afrontar eficaçment el sofriment. Les lleis ja ho possibiliten.

Ja sé que àdhuc tenint en compte els criteris exposats no s'aconseguirà eliminar totes les peticions de mort. Crec que el bé personal i social demana treballar perquè les peticions de mort siguin una cosa marginal i excepcional. A partir d'elles seria

temerari canviar les lleis.

Segurament l'eutanàsia i el suïcidi assistit són les mesures més fàcils i econòmicament més viables des del punt de vista sanitari i de bona sintonia amb un *ethos* individualista, però també són les humanament més perilloses i les que millor demostren la impotència d'una societat per a cuidar els seus malalts.

Així s'expressava Javier Porto, S.I., després de tractar amb Ramón Sampetro sense poder ajudar-lo a canviar la seva determinació: «La cosa realment difícil, autènticament humana, és saber viure amb un problema que no té solució; és saber assumir que existeixen situacions per a les quals no hi ha solucions terapèutiques, però que exigeixen de nosaltres actituds molt menys sofisticades i costoses: estar a prop, poder mirar als ulls del malalt i estrènyer la seva mà. Això és saber viure i conviure amb un problema que no té solució mèdica, però que exigeix de nosaltres una resposta plena d'humanitat.»

(Article publicat en el diari ABC l'11-5-2018)

Feu el que Ell us digui

Xavier Novell, bisbe de Solsona

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la nostra diòcesi, amb un total de 180 malalts, voluntaris i pelegrins, un any més, i ja en suma 51, juntament amb l'Hospitalitat del bisbat de Vic, es troba aquests dies en pelegrinatge al Santuari de Lourdes de França. Una de les novetats d'aquest pelegrinatge és el nou consiliari que els acompanya, Mn. Joan Casals, i el fet que tots es trobaran l'antic consiliari, Mn. Lluís Ruiz, ja instal·lat a França al servei de totes les peregrinacions de llengua espanyola.

Cada any un lema guia a totes les Hospitalitats del món. Enguany, "Feu tot el que Ell us digui" (Jo 5,2). Volem llegir-lo no només com una invitació personal a una vida més virtuosa sinó sobretot com una invitació de la Mare de Déu a esdevenir una Església en sortida com ens demana el papa Francesc des de l'inici del seu pontificat.

L'Hospitalitat encarna aquest lema posant en marxa la convocatòria, l'organització, les inscripcions i l'acompanyament d'aquest pelegrinatge per a donar a conèixer des de les parròquies, els centres assistencials i les residències la possibilitat d'accedir, els malalts i pelegrins, a la casa de la Mare de Déu de Lourdes. Per a molts d'ells és l'única oferta de pelegrinatge que tenen a l'abast, perquè és l'únic pensat i condicionat a la seva realitat de malaltia, envelliment i limitació. Alhora, també, per a molts dels familiars i cuidadors són els únics dies a l'any que poden descansar i gaudir d'un temps per a ells.

El pelegrinatge és font d'aigua fresca i regeneradora com la que brolla a la gruta del Santuari. Allí un gran nombre de voluntaris, assumint les despeses que ocasiona el viatge i l'estança a Lourdes, dia i nit no paren de servir als malalts en totes les seves necessitats. Joves i grans, fent tot el que Ell els diu, veuen en el malalt, a Crist mateix.

Fan vida l'Evangelí, a les sales de l'hospital, al menjador, al bany, a la gruta, a les esglésies, a la piscina. Seguint la imatge de les noces de Canà, d'on prové el lema d'enguany, els voluntaris omplen les gerres d'aigua fins a vessar en cada instant de la jornada i el Senyor fa el miracle de convertir el seu servei en el millor vi, en el goig del somriure i de la paraula agradable. Aquest és el miracle més freqüent que Maria fa possible a Lourdes durant el pelegrinatge de l'Hospitalitat.

L'Hospitalitat, a més del pelegrinatge amb malalts a Lourdes de França, activitat principal, també organitza tres encontres de convivència i pregària: el quart diumenge de juliol, enguany el dia 22, al Santuari de Lourdes de la Nou de Berguedà; la castanyada, un diumenge pels volts de Tots Sants, al Santuari del Miracle; i l'assemblea diocesana entorn de la festa de la Mare de Déu de Lourdes, en el mes de febrer, a una de les parròquies de la diòcesi.

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes és una escola de pregària i de comunió, al servei dels més estimats de Jesús, els malalts i tots els qui sofreixen tantes nafres ja siguin materials o espirituals. Donem gràcies del treball que continua fent i sentim-nos convidats a participar de les seves activitats, ja sigui com a malalts o pelegrins, ja sigui com a voluntaris.

